

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/57/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817203032
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8817203032.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Petra Straku a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcov: 1. Q. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XX, 2. X. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XX, obaja právne zastúpení: Podhorský & Partners, s.r.o. Advokátska kancelária, so sídlom Zámocká 35 811 01 Bratislava, IČO: 46 962 000, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 2.240,38 eura s prísl. titulom bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 14.09.2018 č. k. 7C/16/2017-97 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje sa rozsudok vo vyhovujúcom výroku a výroku o trovách konania.
- II. Odmieťa sa odvolanie voči výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.
- III. Priznáva sa žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto, cit.:

„Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom v I. a v 2. rade sumu 2.240,38 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 12.4.2017 a to v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd žalobu zamieťa.

Žalobcovia v I. a v 2. rade majú nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia v tejto veci.“

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ustanoveniami § 497 Obchodného zákonníka, § 39, § 41, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1 až 3, 5, § 54 ods. 1 a 2, § 100, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 458 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 ods. 1 písm. a) a b), § 9 ods. 1 a 9, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len ZoSÚ).

3. V odôvodnení uviedol, že podanou žalobou sa žalobcovia domáhali vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že úverová zmluva, ktorú uzavreli so žalovaným, pokiaľ ide o úrok z úveru, je v tejto časti neplatná, predmetné úverové zmluvy majú byť bezúročné a keďže žalovaný poskytol žalobcom nižšie plnenie ako je uvedené v zmluve, žiadajú o priznanie bezdôvodného obohatenia. Z vykonaného dokazovania, z pripojených spisov sp. zn. 5C/156/2014 a 13C/403/2014 mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný ako spoločnosť a žalobcovia ako klienti uzavreli dve zmluvy, a to zmluvu č. 1 č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.07.2008 (sp. zn. 13C/403/2014) a zmluvu č. 2 č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.07.2008 (sp. zn. 5C/156/2014). V zmysle zmluvy č. 1 bol úver žalobcom poskytnutý pri ročnej úrokovej sadzbe 79,55 % a zmluvy č. 2 pri ročnej úrokovej sadzbe 72,22 %. Zistil, že ročná sadzba úroku dohodnutého medzi účastníkmi v prípade obidvoch zmlúv viac ako dvojnásobne prevyšuje mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami. Dospel k záveru, že v danom prípade ide o neprimerané vysoké úroky, ktoré boli dojednané v rozpore dobrými mravmi, preto je s poukazom na ust. § 39 OZ (Občianskeho zákonníka) zmluva o úvere v časti odplaty neplatným právnym úkonom. Zároveň súd prvej inštancie považoval dohodu o výške úrokov za absolútne neplatnú v oboch zmluvách v zmysle § 41 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalobcovia mali vrátiť žalovanému iba poskytnutý úver zo zmluvy č. 1 o výške 1014,80 eura, pričom na tento úver žalobcovia vykonali úhrady vo výške 1295,74 eura a teda nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je vo výške 280,94 eura. Pokiaľ ide zmluvu č. 2 žalobcovia mali vrátiť žalovanému iba poskytnutý úver vo výške 828,46 eura. Na tento úver žalobcovia vykonali úhrady vo výške 2787,90 eura a teda nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je vo výške 1959,44 eura. Spolu výška bezdôvodného obohatenia predstavuje sumu 2240,38 eura. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal vznesenou námietkou premĺčania. Konštatoval, že v danom prípade bolo preukázané, že najskôr sa dozvedeli žalobcovia, že na ich úkor došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal až vtedy, keď ich písomne vyzvalo občianskeho združenie na ochranu práv spotrebiteľov na spoluprácu vo veci vydania bezdôvodného obohatenia. Predmetné výzvy sú datované dňom 20.12.2016. Vychádzal tak zo záveru, že nie je teda podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa žalobca pri náležitej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. Rozhodujúce je vždy to, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedel. Zo žaloby a jej príloh možno preukázateľne určiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedeli najskôr dňa 20.12.2016, za predpokladu, že aj v tejto deň im bola doručená táto výzvy na spoluprácu. Žaloba bola podaná na súd dňa 16.03.2017, teda v subjektívnej premĺčacej lehote. Pokiaľ ide o objektívnu premĺčaciu dobu, súd prvej inštancie aplikoval objektívnu 10-ročnú premĺčaciu dobu na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko konštatované nedostatky - neprimerane vysoké úrokové sadzby formulárovej zmluvy č. 1 a 2 sú nepochybne úmyselným porušením zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj Občianskeho zákonníka. Pokiaľ išlo o úroky z omeškania, žalobcovia požadovali priznať úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od 14.03.2017. Súd prvej inštancie im však priznal úrok z omeškania až odo dňa 12.04.2017, nakoľko nemal za preukázané, že by žalovaný bol v omeškaní s úhradou vydania bezdôvodného obohatenia od 14.03.2017.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP). Súd prvej inštancie priznal žalobcom náhradu trov konania v celom rozsahu, keďže žalobcovia boli úspešní v celom rozsahu pokiaľ ide o istinu. Neúspech mali len v časti úrokov z omeškania, čo je príslušenstvo pohľadávky.

5. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal odvolanie žalovaný, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná mu právo na náhradu 100 % trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom. Odvolanie podal z dôvodov podľa § 365 ods. 1 d), f) a h) CSP. Namietal, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a právneho posúdenia dospel k nesprávnym záverom o uplatnenej námietke premĺčania. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalovaný sa mal úmyselne bezdôvodne obohatiť tým, že neprimerane vysoké úrokové sadzby formulárovej zmluvy sú úmyselným porušením zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie sa však v odôvodnení svojho rozhodnutia ani nezaoberal relevantnými ustanoveniami zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Dňa 02.10.2008 boli uzavreté úverové zmluvy medzi sporovými stranami. V tom o čase bola výška odplaty priamo upravená v uvedenom zákone a rovnako boli upravené aj následky dohodnutia úrokovej sadzby vyššej, než zákon povoľoval. Maximálna výška odplaty za rovnaký spotrebiteľský úver, ako bol dohodnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere bola 98,44 %. V prípade oboch úverov bola výška odplaty nižšia. V konaní nebol vykonaný jediný dôkaz o porušení zákona č. 258/2001 Z. z., ktorý bol účinný v čase uzavretia oboch zmluvných vzťahov. Žalovaný poukázal tiež na rozpory v záveroch súdu prvej inštancie v tom,

že ak bezdôvodné obohatenie malo vzniknúť plnením z neplatného právneho úkonu a zároveň malo byť úmyselné, potom úmysel získať bezdôvodné obohatenie by logicky musel existovať v dobe, kedy malo dôjsť k vzniku zmluvy. Ak je zmluva neplatnou, potom je neplatnou od začiatku. Z vykonaného dokazovania nevyplýva jediná skutočnosť, podľa ktorej žalovaný konal s úmyslom uzavrieť neplatnú zmluvu a s úmyslom získať bezdôvodné obohatenie. Žalovaný postupoval v zmysle ustanovení zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Ako ďalší odvolací dôvod žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie v rozpore s uzavretými úverovými zmluvami a Občianskym zákonníkom priznal nárok na zaplatenie žalovanej sumy spoločne a nerozdielne aj osobe odlišnej od dlžníka podľa tej - ktorej zmluvy. Podľa súdnej praxe sa za právne úkony týkajúcej spoločných vecí nepovažujú napr. zmluva o pôžičke uzavretá len s jedným s manželov. Ak malo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia titulom neplatnosti úverovej zmluvy, potom oprávneným subjektom na jeho vydanie (a teda osobou aktívne legitimovanou) mal byť len dlžník, nie spoludlžník alebo iná osoba (napr. manžel dlžníka). Ak súd vyhovel žalobe aj ohľadne žalobcu č. 2, ktorý nie je zmluvnou stranou, nie je dlžníkom a teda na jeho úkor žiadne bezdôvodné obohatenie ani vzniknúť nemohlo.

6. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrili žalobcovia v 1. a 2. rade, ktorí sa v plnom rozsahu stotožnili so závermi súdu prvej inštancie v odôvodnení rozsudku. Nesúhlasili s tvrdeniami žalovaného a považovali ich za nedôvodné. Žaloba bola podaná dôvodne a v rámci zachovania premlčacej lehoty. Konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo v súlade s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Pokiaľ ide o aktívnu legitimáciu žalobcu v 2. rade - manžela, uviedli, že pokiaľ už bola v konaniach vedených pod sp. zn. 5C/156/2014 a 13C/403/2014 právoplatne vyriešená otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný iným právnym posúdením. Uviedli, že je zrejmé, že zmluvy o úvere podpísali žalobcovia ako manželia spoločne. Žalovaný v odvolaní nesprávne uvádza a cituje judikáty, ktoré sa však vzťahujú na situácie, kedy zmluvu podpísal len jeden z manželov. Ak teda manželia spoločne uzavreli resp. podpísali zmluvy o úvere, jednoznačne z toho vyplýva, že sú zaviazaní spoločne a nerozdielne. Na základe uvedeného navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a zaviazal žalovaného nahradiť trovy odvolacieho konania.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcom výroku je potrebné potvrdiť a odvolanie voči výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti odmietnuť.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

9. Z obsahu pripojených spisov sp. zn. 13C/403/2014 a 5C/156/2014 vyplýva, že žalovaný ako veriteľ uzatvoril so žalobcami dňa 31.07.2008 dve zmluvy o revolvingovom úvere, a to zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobcom poskytnutý revolvingový úver v limite 19.000,-Sk, ktorý bolo potrebné splatiť 36 mesačnými splátkami vo výške 1.148,-Sk s ročnou úrokovou sadzbou 79,55 % a zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobcom poskytnutý revolvingový úver v limite 41.000,-Sk, ktorý bolo potrebné splatiť 36 mesačnými splátkami vo výške 2.476,-Sk s ročnou úrokovou sadzbou 79,47 %. Z výpisu z klientskeho účtu žalobcov vyplýva, že žalobcovia žalovanému uhradili sumu 1.295,74 eura (zmluva č. XXXXXXXXXXXX) a sumu 2.787,90 eura (zmluva č. XXXXXXXXXXXX).

10. Je nepochybné, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.07.2008 sú spotrebiteľskými zmluvami v zmysle ustanovenia § 52

Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobcovia sú spotrebiteľia, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Okrem aplikácie ustanoví Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách sa na predmetný vzťah budú aplikovať aj ďalšie predpisy upravujúce ochranu spotrebiteľov.

11. Podľa ustanovenia § 3 odsek 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

12. Podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

13. Na kategóriu dobrých mravov treba osobitný dôraz klásť pri spotrebiteľských zmluvách. Pojem dobré mravy Občiansky zákonník nedefinuje. Je tomu tak preto, lebo dobré mravy podliehajú spoločenskému vývoju, ale tiež preto, že vo všetkých jednotlivostiach by bolo ťažké ich vystihnúť. Vo všeobecnosti však možno hovoriť o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to v podstate súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel v spoločnosti všeobecne uznávaných. Činnosť namierenú proti uvedeným pravidlám možno označiť za činnosť proti dobrým mravom.

14. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi bol obsiahnutý i v zákone č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa ustanovenia § 4 odsek 8 tohto právneho predpisu predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

15. Ustanovenie § 3 odsek 1 Občianskeho zákonníka patrí k právnym normám s relatívne neurčitou hypotézou, t.j. k právnym normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého, dopredu neobmedzeného okruhu okolností. Pri posudzovaní, či konanie účastníka občianskoprávneho vzťahu je v súlade či v rozpore s dobrými mravmi, zákon výslovne neurčuje z akých hľadísk má súd vychádzať. Rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky pre použitie ustanovenia § 3 odsek 1 Občianskeho zákonníka alebo ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, je vždy potrebné urobiť po starostlivej úvahe, v rámci ktorej musia byť zvážené všetky rozhodujúce okolnosti.

16. Pri dojednaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov, a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu a dohodu o úrokoch často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. Žalovaným požadovaná sadzba úrokov takmer 80 % ročne pri oboch zmluvách je úplne drastická a v demokratickej spoločnosti neakceptovateľná. V zmluve dohodnutá úroková sadzba úveru vo výške 79,55 % (zmluva č. XXXXXXXXXXXX), resp. 79,47 % (zmluva č. XXXXXXXXXXXX) viac ako 6 násobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu 13,76 % uplatňovanú bankami pri poskytovaní obdobných úverov alebo pôžičiek v čase uzavretia predmetných zmlúv (31.07.2008). Dohodnutá úroková miera teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto záver o neplatnosti

dojednania o úrokoch pre rozpor s dobrými mravmi podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka má oporu vo vykonanom dokazovaní.

17. Dôsledkom absolútnej neplatnosti úverovej zmluvy v tomto prípade je vznik povinnosti žalovaného vydať žalobcom bezdôvodné obohatenie získané plnením z neplatného právneho úkonu v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobcom vznikla povinnosť vrátiť žalovanému iba finančné prostriedky, ktoré im boli reálne poskytnuté, teda sumu 1.014,80 eura (zmluva č. XXXXXXXXXXXX) a 828,46 eura (zmluva č. XXXXXXXXXXXX). Žalobcovia v prospech žalovaného uhradili čiastky 1.295,74 eura, resp. 2.787,90 eura, pričom celkový rozdiel vo výške 2.240,38 eura predstavuje výšku bezdôvodného obohatenia žalovaného získaného na úkor žalobcov.

19. Pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a objektívna (§ 107 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka). Začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne, na sebe nezávisle a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba je 2-ročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku oprávneného týkajúcu sa jeho vedomosti o bezdôvodnom obohatení a vedomosti o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil.

20. Odvolací súd konštatuje, že žalovaná obchodná spoločnosť je poskytovateľom úverov na profesionálnej báze, podnikateľom, preto sa predpokladá u takýchto spoločností vyššia odborná úroveň a aj zodpovednosť za porušenie zmluvných povinností. Zmluvné podmienky sú tvorené poskytovateľom úveru aj s dôsledkami pre navrhovateľa zmluvných podmienok. Žalovaný, pri uzatváraní zmlúv konal evidentne úmyselne so snahou dosiahnutia zisku, preto takýto subjekt nesie aj väčšia zodpovednosť za férové pravidlá pri poskytovaní úveru a dôsledky z porušenia zákonných povinností. Odvolací súd je toho názoru, že žalovaný ako subjekt pôsobiaci dlhoročne na finančnom trhu (predmet činnosti v Obchodnom registri SR - poskytovanie úverov od 25.08.2003) mal vedomosť o nárokoch, ktoré uplatňoval v rozpore s zákonom, napriek tomu tak postupoval v množstvách ďalších zmlúv. Podľa názoru odvolacieho súdu, je dôvodné predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že predkladá klientom úverové zmluvy s neprimerane vysokým úrokom, ktorého výška je v rozpore s dobrými mravmi, a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzročený (dolus indirectus, tzv. nepriamy úmysel). Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Zákonodarca pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počíta s desaťročnou objektívnou premlčacou dobou, ktorá sa počíta odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 OZ). V predmetnom prípade táto desaťročná premlčacia doba nemohla začať plynúť skôr ako v roku 2008 (t.j. skôr ako bola uzatvorená zmluva o úvere). Je teda zrejmé, že žaloba bola podaná pred uplynutím objektívnej premlčacej doby (žaloba doručená súdu 16.03.2017).

21. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, je pre začiatok subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvedel o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie jeho práva. Vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a o tom, kto ho získal, musí byť skutočná a nielen predpokladaná, pričom nie je rozhodujúce ani to, či sa oprávnený o svojom práve nedozvedel vlastným zavinením, teda či sa mohol o svojom práve dozvedieť alebo mal dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti. Pre začatie plynutia subjektívnej doby je preto relevantná vedomosť o skutočnostiach spôsobujúcich bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru a vznik bezdôvodného obohatenia. Je preto možné prisvedčiť záverom súdu prvej inštancie, že moment začiatku jej plynutia je viazaný na doručenie písomnej výzvy Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov zo dňa 20.12.2016 o preplatení úveru žalobcom. Originál výzvy bol predložený žalobcami na pojednávaní konanom dňa 28.06.2018. Žaloba v prejednávanej veci bola podaná na súd dňa 16.03.2017, teda včas (do pozornosti Nález ÚS ČR II. 2460/17 zo dňa 19.03.2018).

22. Odvolaciu námietku žalovaného týkajúcu sa nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobkyne v 2. rade vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú, nakoľko táto bola spolu so žalobcom v 1. rade zaviazaná spoločne a nerozdielne na uhradenie dlhu vzniknutého zo zmlúv o revolvingovom úvere č.

XXXXXXXXXX a XXXXXXXXXXXX. Obidve revolvingové zmluvy boli uzavreté žalobcom v 1. rade, ako aj žalobkyňou v 2. rade.

23. V zmysle judikatúry súdov vrátane európskeho súdu nie je nevyhnutné, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.5.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku zo dňa 19.02.1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23.06.2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

24. Za toho stavu odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok vo vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

25. Odvolací súd odmietol odvolanie žalovaného proti druhému výroku rozsudku v zmysle § 386 písm. b) CSP ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, keďže týmto výrokom bola žaloba čiastočne zamietnutá. Oprávnenie k podaniu odvolania chýba strane, ktorej výrokom rozhodnutia nebola spôsobená určitá, hoci i málo významná ujma na jej právach. Subjektívnym predpokladom na podanie odvolania je to, aby napadnuté rozhodnutie vyznelo v neprospech odvolateľa. Výrok, ktorým bola žaloba čiastočne zamietnutá, žalovanému žiadna ujma spôsobená nebola, a preto žalovaný vo vzťahu k tomuto výroku právo podať odvolanie nemá.

26. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP. V odvolacom konaní boli úspešní žalobcovia, preto im vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).